

2025. január 09. Utazás Madeira fővárosába Funchalba

Szódligetről a 07¹⁰-es vonattal indultunk FERIHEGYRE. Probléma nélkül átmertünk a biztonsági ellenőrzésen. A szokásos kávé és némi várakozás után elsétáltunk az A25-ös kapuhoz, ahol igen lassan gyülekeztek az emberek. Kiderült, hogy a 240 befogadó képességű repülőre 82 utas váltott jegyet, ezért igen kellemesen szét tudott ülni mindenki, szinte ahogy akart.

Felszállás után nem sok idő kellett, hogy belerepüljünk egy felhőbe és az kitartott nagyon sokáig. Kb.: 1 órán keresztül szinte végig turbulenciában repültünk. Amerikai katasztrófa filmek jutottak az eszembe, amikor mutatják belülről a repülőket és az utasokat és majd szétesik a gép úgy rázza őket a turbulencia.

Budapest – Győr – Bécs – Salzburg – München – Toulouse – Pamplona – Madrid – Lisszabon – Funchal útvonalon haladtunk.

Sokan 3 ülésen pihentek a hosszú, több, mint 5 órás úton.

Igen meglepő volt számomra, hogy a sokat szídott Wizzair járat teljesen pontosan elindult Budapestről és Madeira Cristiano Ronaldo repülőtérre kb.: 15 perccel korábban érkezett.

Mivel Madeira tömegközlekedéséről szinte lehetetlen pontos információkhoz hozzájutni, ezért úgy határoztunk, hogy taxival megyünk a szállásunk a repülőtérre.

A leírások szerint az érkezési csarnokban vár minket a taxisofőr, táblával a nevünkkel. Hát természetesen nem volt ott senki. Ettől begörcsöltünk, most hogyan találjuk meg a taxinkat. Negyed órás bolyongás után attól féltünk, hogy átvágtak minket.

A booking.comos rendelésben szerencsére megírták a taxisofőr nevét és telefonszámát. Felhívtuk és kiderült, hogy a reptér előtti parkolóban várt minket.

A transzfer a szállásig így már gond nélkül megvalósult.

Végig a tengerparti autópályán utaztunk, rengeteg alagúton mentünk át. Csodás tájakon mentünk keresztül, mire elértük Madeira fővárosát Funchalt.

Rövidesen a szállásunk előtt kiszálltunk a taxiból.

Természetesen nem tudtunk bejutni a szállásunkba, mert a szállásadó nem küldte el a bejutáshoz szükséges kódot, pedig már vagy három nappal az utazás előtt elkezdtem levelezni vele a kód megkapásáért.

Felhívtuk telefonon. Egy szót se beszélt angolul, de valahogy megértette, hogy kódra volna szükségünk. Végül a booking.comos fiókomba elküldte.

Bejutottunk végre a szállásunkba. A szállás kellemes hely. Sajnos pont egy igen nagy építkezés folyik a közvetlen közelében, ezért elég nagy a zaj reggel 8-tól este 6-ig. Szerencsére este 6 után már teljesen csendes a szállás, nagyon meg vagyunk elégedve vele.

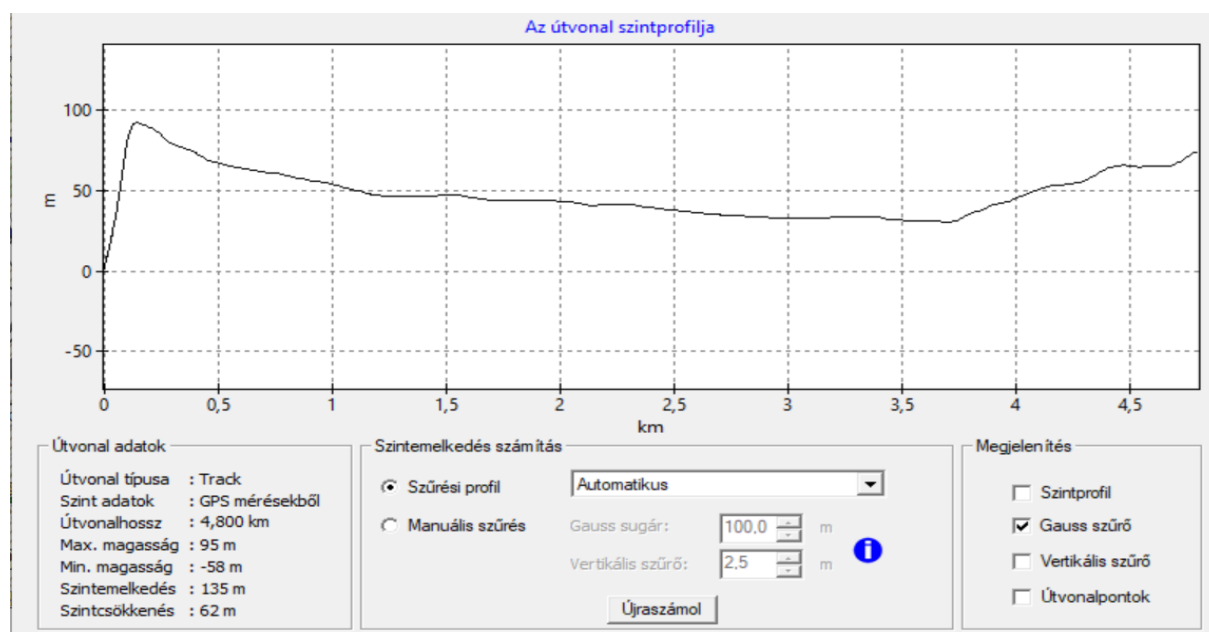
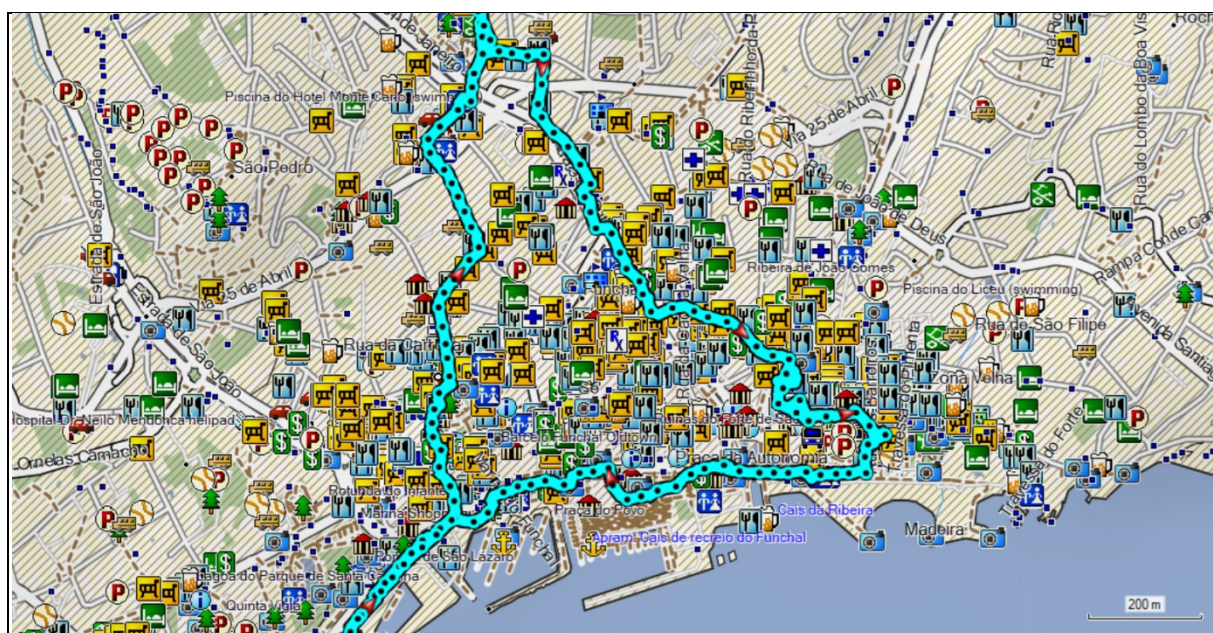
Kipakolás után lementünk a központba, ahol vacsoráztunk és vásároltunk. Megnéztük a cable car végállomását, lementünk a tengerparti sétányra és gyönyörködtünk az Atlanti óceánban és a

naplementében. Elsétáltunk CR7 szobráig. Sokáig gyönyörködtünk a kivilágított városban, majd viasszétáltunk szállásunkig. Jó combos emelkedőt kellett leküzdenünk.

Ezután, mint akit agyonlőttek elaludtunk. Arra ébredtünk, hogy fázunk. Hát igen, Funchalban télen sem fűtenek, hiszen januári időszakban nappal 20-20 °C, éjszaka pedig 15-15 °C van. A lakásban fűtési lehetőség nincs. Mivel fáztunk jobban felöltöztünk és jobban betakaróztunk.

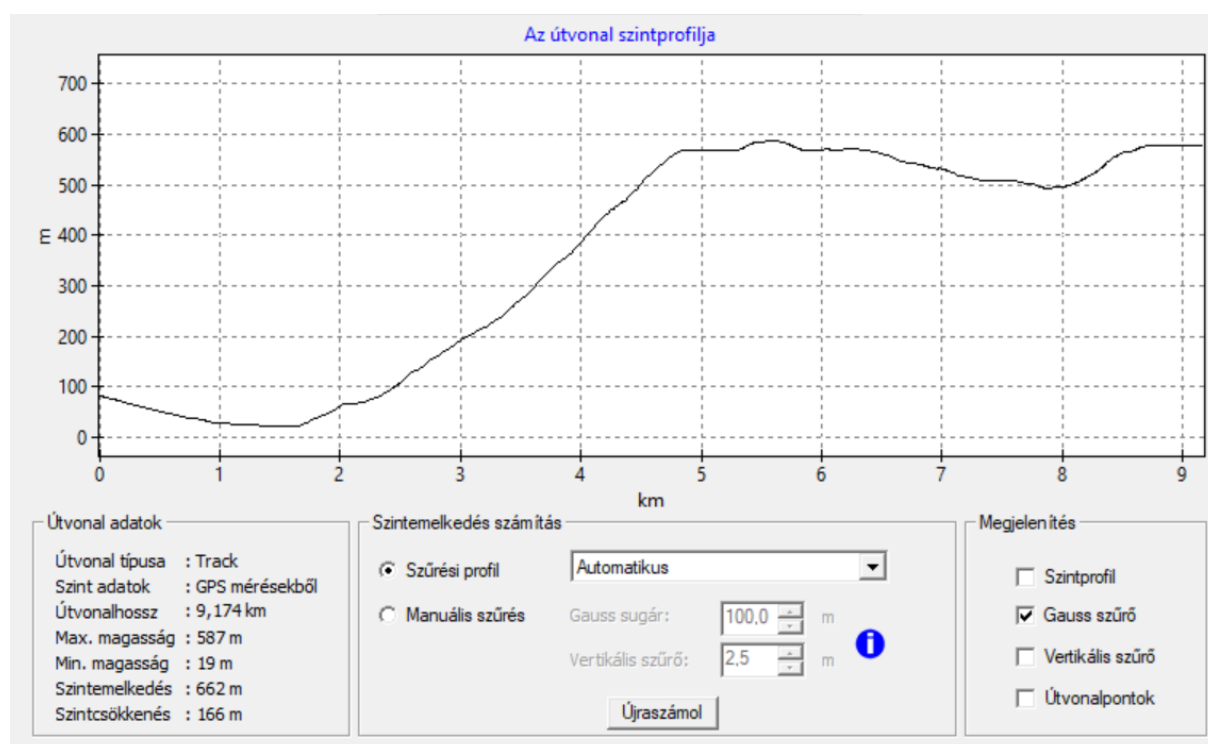
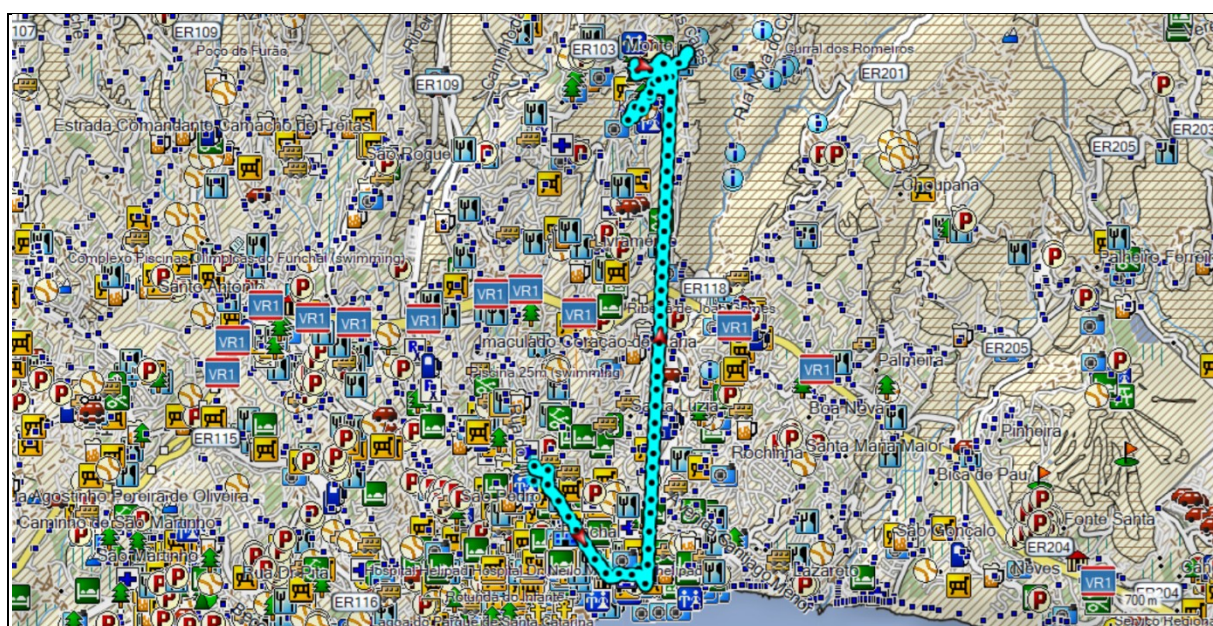
Funchal egy időzónával arrébb van Magyarországnál, ezért egy órával kevesebb az idő is itt, mint hazánkban. Kb.: reggel 8 körül világosodik ki, de 7 óra körül sötétedik be. De jó nekik. Idő állítgatás nélkül is későn sötétedik náluk, ezért a szabadtéri programok is kitolódhatnak.

Megállapítottuk, hogy az itteni emberek is hasonlóak a Magyarországon élőkhez. Rohan mindenki és a bőrük színe is hasonló a miénkhöz. A fiatalok tökéletesen beszélik az angolt, az idősebbeknél, mint hazánkban is már komoly problémák vannak ezen a téren.

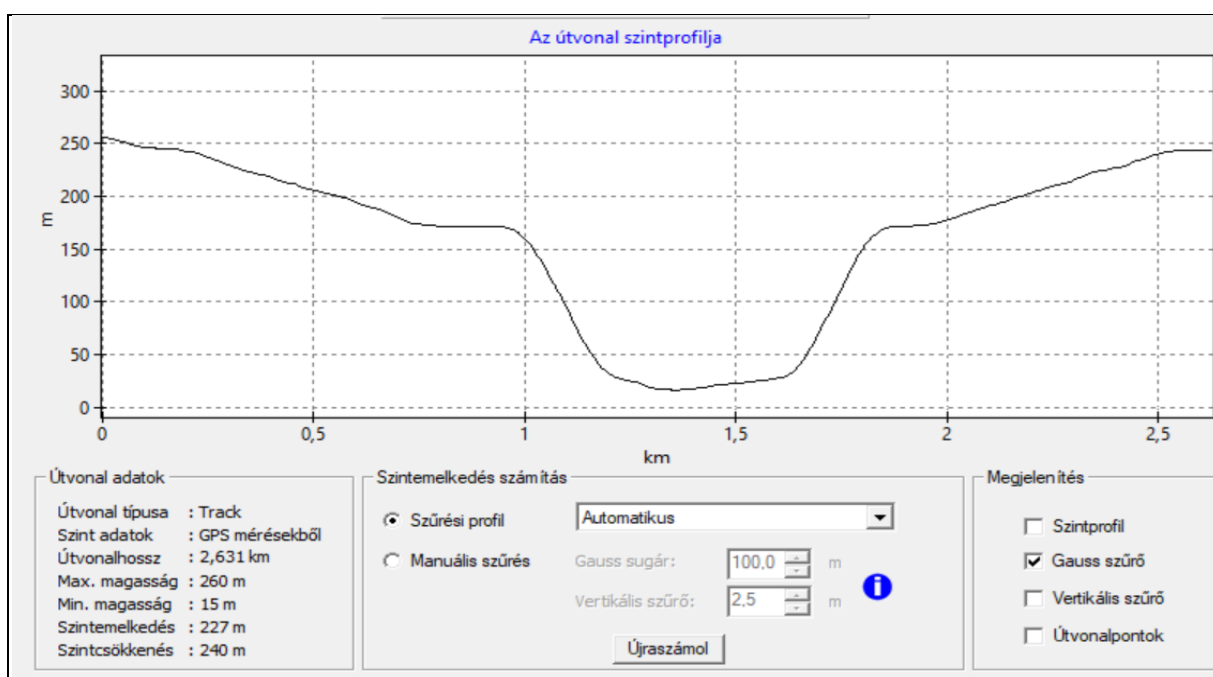
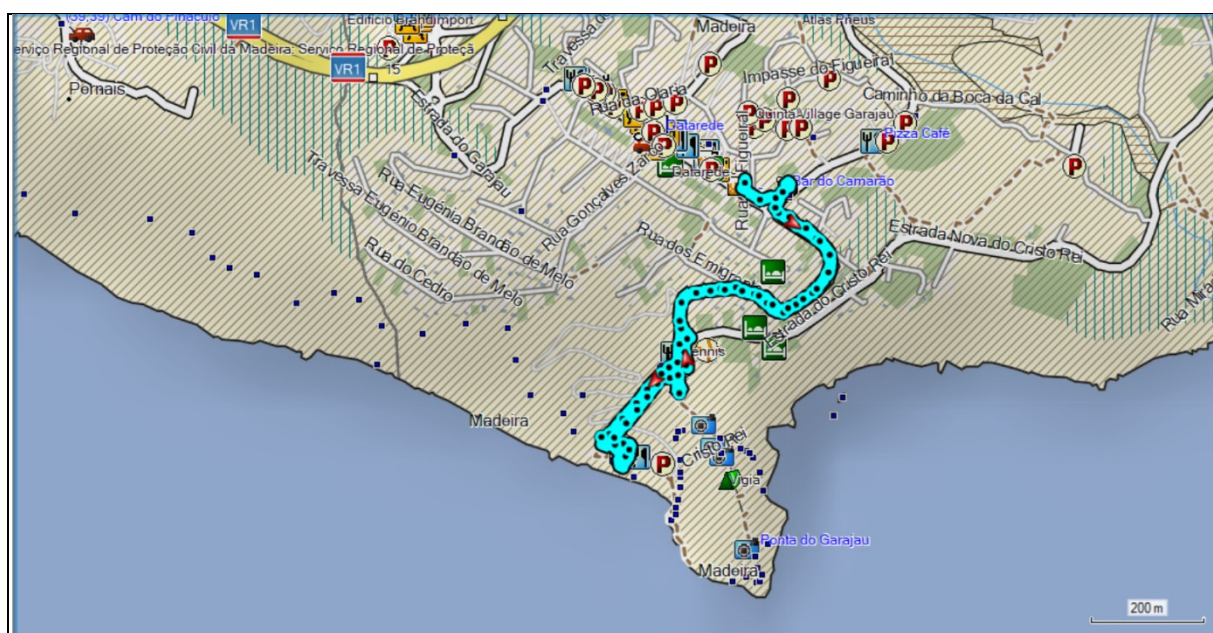

2025. január 10. Funchal Monte botanikus kert – Cristo Rei

1. séta: szállásunkról lesétáltunk a Cable car alsó végállomásához, majd felmentünk a Monte állomáshoz. Ezután megnéztük a Miasszonyunk templomot, ahol IV. Károly magyar király sírja van. A templom előtt még kezet is fogtam a királlyal. Megnéztük a tobogganozókat, akik fából készített szánkóval 2 km hosszan csúsztak le a Miasszonyunk temploma elől. Nekünk ez a móka nem fért bele a napunkba. Bementünk a botanikus kertbe, ami nagyon szép volt. Sok-sok virágzó növényt láttunk. Flamingók is hattyúk is voltak. Megnéztük a világ legnagyobbinak mondott ásványkiállítását. Ezután elsétáltunk a Funchal botanikus kert felé induló másik cable car megállójához. Onnan pedig egy vendéglőben kötöttünk ki, ahol hüvely hal menüt ettünk. Visszaereszkedtünk a cable carral az óceánhoz.

2. séta: Funchal buszmegállóból a 155-ös busszal Garjau megállóig mentünk, ahonnan lesétáltunk a monumentális Cristo Rei szoborhoz. A Cristo Rei szobor mása Rio De Janeioban van a Copacabana hegyen. Érdekesség, hogy a Funchali szobor mása a Rióban felállított szobor. Sajnos a szoborhoz nem tudtunk eljutni, mert a hozzá vezető ösvényt a rendőrök lezárták. Kb.: 100 méterre voltunk a szobortól. Leugrott valaki a mélybe, és addig amíg a tűzoltók fel nem hozták a holttestet, addig lezárták a terepet. A Cristo Rei parkolójában van egy cable car, amellyel leereszkedtünk az Atlanti óceán partján lévő strandhoz. Gyönyörködtünk a csodás kilátásban és az óceánban. Ilka egyik lábát egy hullám el is érte, így elmondhatja, hogy lábat mosott az óceánban. A cable carral visszamentünk a Cristo Rei-hez vezető út parkolójáig, ahol megkérdeztük a rendőröket, hogy meddig tart még a zárás. Azt mondták legalább még négy órahosszáig. Ennyi időnk nem volt, ezért nagy bánatosan visszamentünk a buszmegállóba, ahová a 155-ös busz negyed órás késéssel meg is érkezett. Funchal végállomásig mentünk. Onnan felkapaszkodtunk szállásunkig.

2025. január 11. Madeira keleti részének felefedezése

0910-0915 között volt az Ilhia tours kisbuszával a Jardim Saint Luiza buszmegállóban. Már jóval a találkozási idő előtt kiálltunk és izgatottan nézegettük óránkat, hogy mikor jön a busz. Egy fiatal párhoz megérkezett egy kis busz, de nem a mi utunkra mentek. Izgalmunk fokozódott, egy kicsit tartottunk tőle, nehogy becsapjanak minket. De lőn csoda, 0915-kor megérkezett egy kis busz, és ez már a miénk volt. Beültünk és már robogtunk is a repülőtér irányába, ahol két utast még fel kellett venni.

Első célpontunk Camacha volt. Itt kosárfonókat néztünk volna meg, de sajnos téli időszakban nem fogadnak látogatókat, ezért Camachában meg sem álltunk. Mentünk tovább Pico do Arieiro irányába, amely 1810 méteres magasságával Madeira harmadik legmagasabb csúcsa. Közeledvén a csúcs felé a kilátás egyre szebb lett. A felhők fölé emelkedtünk.

A buszból kiszállva felmentünk a csúcsra, meg a mellette levő másik csúcsra. A kilátás leírhatatlan volt..

Tovább menve Ribeiro Frioban álltunk meg. Innen egy kisebb gyalogtúrát tettünk az egyik levada túra útvonalán. Elértünk egy kilátópontig, ahonnan Madeira három legmagasabb hegycsúcsára nyílt kilátás. A kilátó után lesétáltunk Ribeiro Frioba.

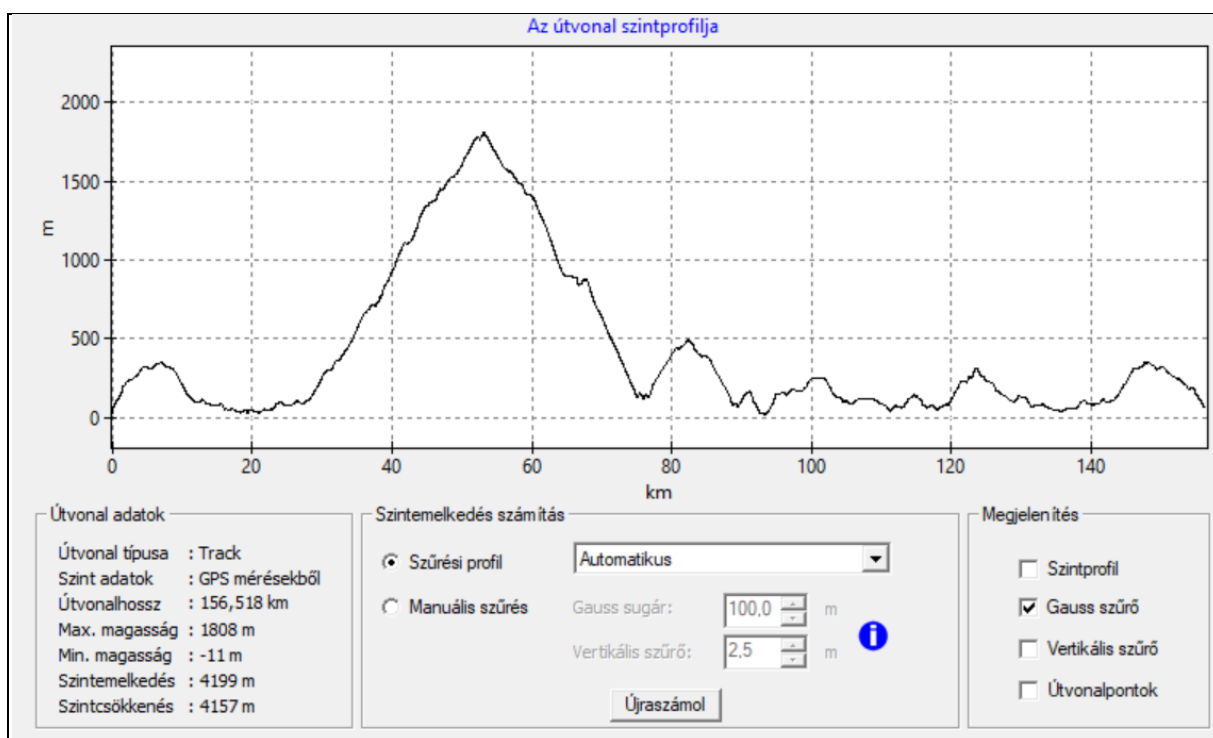
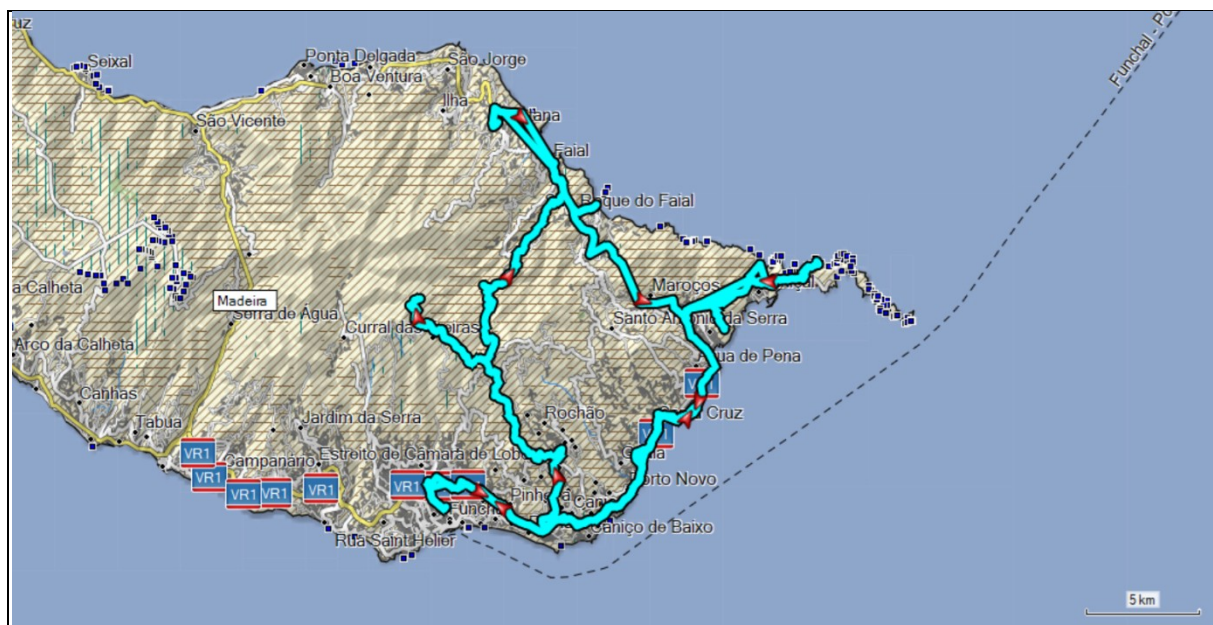
Ribeiro Frio után elkezdünk leereszkedni a tengerpart irányába. Hosszú szerpentinek ereszkedés után Santanaba értünk. Itt megnéztük a híres szalmatető házakat a Madeira jelképe. Santanaban étkeztünk is. Mindketten a nap levesét ettük. Ez valami krumplis, sárgarépas, és valami zöld volt benne, nagyon finom volt. Második fogásként Ilka grillezet csirkét evett rizskörettel, én meg médiumra sült marhahúst hasáburgonyával. Megkóstoltuk a portugál vörösbort is.

Tovább indulva Porto da Cruzba mentünk, ahol egy rumgyárat látogattunk meg. Rumkóstolás is volt és megnéztük a kiállítást is. A rumgyár előtt van egy strand, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt egy magas sziklára és az Atlanti óceánra. Elég nyugtalan volt az óceán, nagy hullámokat dobott parta.

Következett Canicalhoz tartozó Ponta da Sao Laurentio. Innen fantasztikusan szép volt a kilátás az óceánra és a félsziget szikláira.

Programunk utolsó pontja Macico felett volt, ahol egy magas szikláról csodás kilátás nyílt Machicora, amelyről kiderült, hogy Madeira korábbi fővárosa volt. Látható volt a Sao Laurentio félsziget is, továbbá rá lehet látni a repülőtérre is.

Csodás élményekkel teli, jó fáradtan érkeztünk vissza szállásunkra.

2025. január 12. Funchal városnézés

Az előző napi buszos kirándulás során a túravezetőnk lelőtte a mai napra szánt programunk értelmét. El szerettünk volna menni a Sao Laurentio félszigetre és egy gyalogtúrát tenni ott. Mivel a kirándulásunk nagyjából érintette a tervezett útvonalunkat, ezért Ilkával megbeszéltük, hogy ide egy túra már nem adna sok újdonságot, ezért módosítani kell a tervünkön.

A döntés Funchal városnézésre esett, továbbá a Botanical Garden is belefért napunkba, ami korábbi programunkból idő hiányában kimaradt.

Elindultunk Funchal városnéző sétánkra. Elég felhős, kicsit hűvös és elég szeles volt az időjárás. Leértünk a város sétáló utcájába, ahol megtekintettük a város főtemplomát. Ezután végig mentünk a sétálóutcán, ahol megtekintettük Joao Gocalves Zarco szorát, akit Madeira sziget felfedezőjének tartanak. Ezután végig mentünk a sétáló utcán és az elég jellegtelen rotundához értünk. Innen egy nagyon szép parkhoz értünk, ami tele volt szebbnél-szebb virágzó növényekkel. A vége környékén egy szép tó is volt, amelyben hattyúk és kacsák úszkáltak. A park több helyéről csodás kilátás nyílt a városra és az Atlanti óceánra.

A park után Sissi szobra következett. Népszerű királynénk szobra egy parkos területre van felállítva, egy korszerű szálloda tövében. Kicsit csalódott voltam, mert azt gondoltam, hogy szebb helyre van felállítva a szobor.

Ezután lekanyarodtunk az óceán partjára és végig sétáltunk a partján. Hatalmas szembe szél fújt, igen kellemetlen volt az időjárás, legalábbis nekem. Meglepődve szemléltem, hogy a legtöbb ember rövid ujjú ingben, sokan rövid nadrágban járkált, én meg legszívesebben még a WC ajtót is magamra vettem volna. Elértünk egy nagy óceánjáró hajóhoz, amelyre éppen szálltak be. Elképesztő méretek voltak, felfoghatatlan volt, hogy ekkora város méretű hajókat építenek.

CR7 múzeumához értünk, ami vasárnap nem volt nyitva. De a múzeum előtt, és a múzeum mellett felállított CR7 szobra előtt sokan fotózkodtak, természetesen mi is.

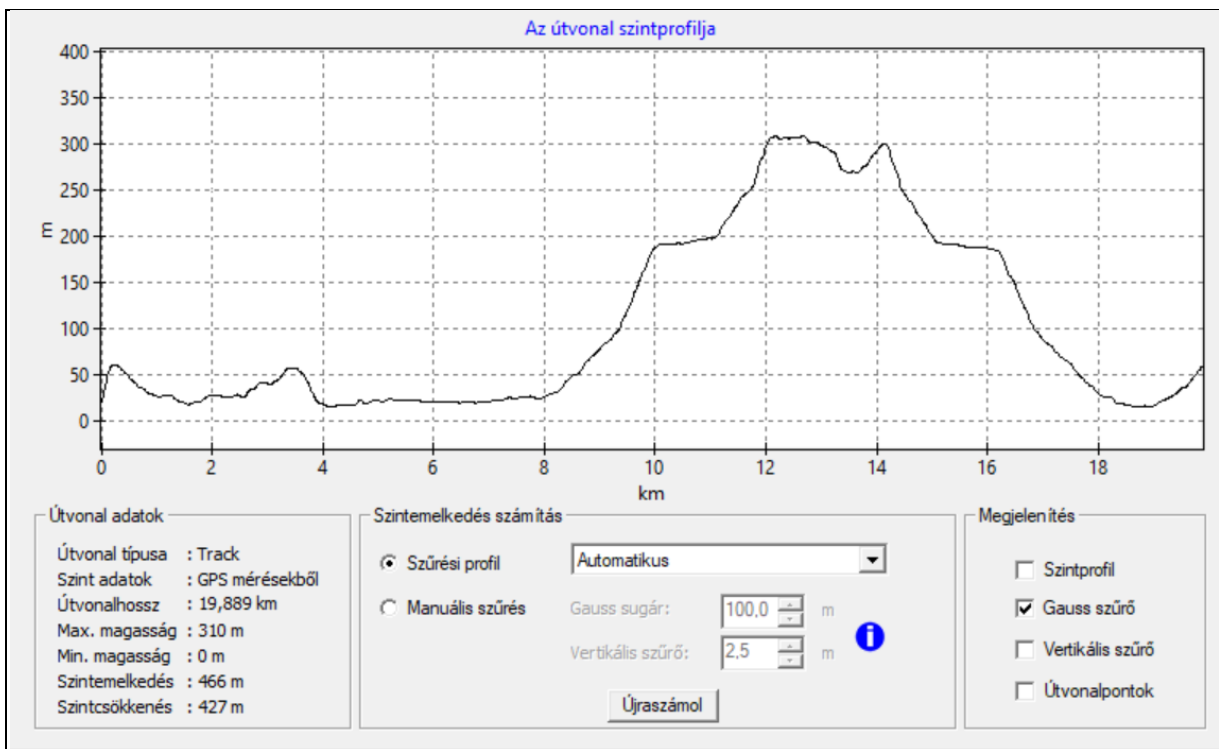
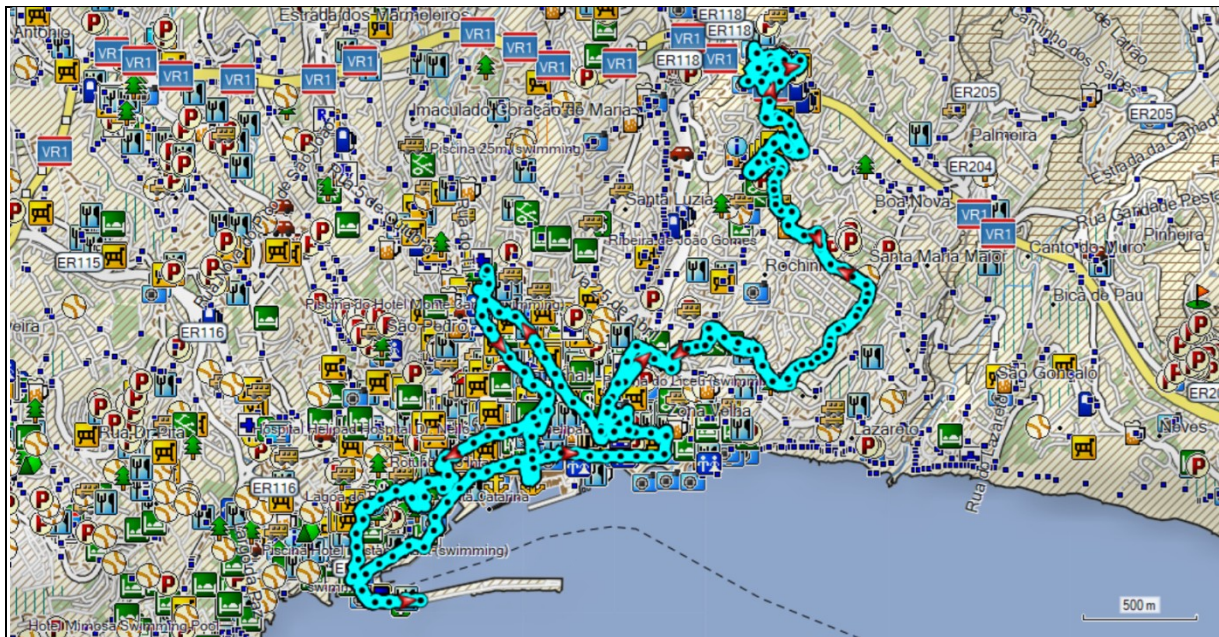
Egy védett öbölben az óceánban is fürödtek néhányan. Talán holnap mi is bemegyünk néhány percre?

Lefordultunk az óceán parti sétányról. Irány a városi piac. Természetes, hogy hétvégén nem volt nyitva, de a piac látogatást talán bele tudjuk préselni még Madeira tartózkodásunkba.

Beültünk a 100-as vendéglőbe, ahol megebédeltünk. Ezután pedig a 20 méterre lévő 31-es buszmegállóba mentünk, ahonnan rendkívül kanyargós és meredek emelkedők feljutottunk a Jardim Botanico Garden-hez.

A leírások szerint ez a város legszebb része. Hát igazat írtak. Elmondhatatlanul sok növény virágzott. Nagyon nagy élmény volt. Csodás kilátóhelyek voltak, amelyekről a városra és az óceánra szebbnél-szebb kilátásokban gyönyörködhattunk.

Visszafele út igen izgalmasra sikerült a rendkívül meredek lejtőn való nagy sebességgel való lehajtás miatt, de szerencsésen megérkeztünk az óceán partjára. Fáradtan, de sok élménnyel értünk vissza szállásunra.

2025. január 13. Madeira nyugati részének felefedezése

A megbeszélrt időben a Cambridge School buszmegállóban megállt egy fekete autó, feketére sötétített ablakokkal. Egy fiatal hölgy szállt ki belőle. Mondom Ilkának biztos nem ez lesz a mi autónk. Hát, de. Bizony ezzel az autóval, és idegenvezető csajjal utaztuk be Madeira nyugati felét.

A többi utast is felvettük és irány Camara des Lobos öböl. Ez a hely arról híres, hogy Churchill ezen a helyen festegetett, és szivarozgatott, ezért elnevezték a helyet Winston Churchill Viewpoint-ra. Még a szivarozó Churchill mellé is leültünk.

Következett az 580 méter magas Cabo Girao. Ez a hely arról híres, hogy Európa legmagasabb, a világ második legmagasabb tengerbe szakadó sziklafala. A kilátópont egy részén üvegjárda van, alattunk az 580 méteres szakadékkal. Bár még kora délelőtt volt, de a tömeg már így is nagy volt. A kilátás nagyon szép volt.

Sao Vincento következett, aminek tengerpartján megálltunk és megcsodáltuk a Menyasszonyfától elnevezésű vízesést. Kicsit távol volt a kilátóponttól, de így is lenyűgöző volt a kilátás.

Seixalba ereszkedtünk le, ahol a strandhoz érkeztünk. Fekete vulkanikus homokos partja van a fürdőhelynek, néhányan úsztak a vízben. Ilka is levette cipőjét és megáztatta lábát az óceán vizében. Friss volt, de nem elviselhetetlen.

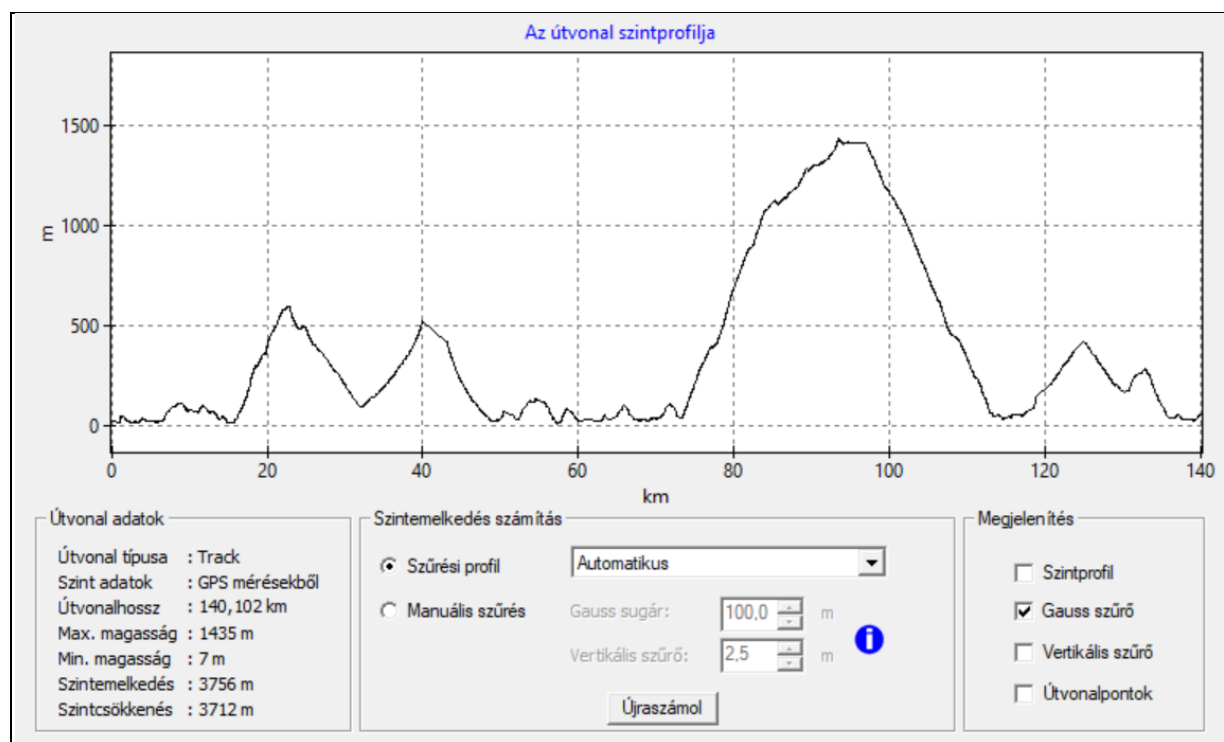
Ebédelni Porto Monizban álltunk meg. Ez a kis városka nagyon szép helyen fekszik. Az idegenvezetőnk már előre megrendelte az ebédünket, ahogy bementünk az étterembe már hozták is a rántott halat, salátával. Nagyon finom volt. Desszertnek pedig finom pudingot kértünk karamell öntettel. Ebédünket finom Madeirai vörösborral öblítettük le. Egy szimpatikus Szerb házaspárral ismerkedtünk össze. A Szerb csaj elhatározta, hogy lesz, ami lesz, Ő megfürdik a fizetős lagunában. A laguna partja ki van építve, rendes lépcsővel, rendszeren kiépített parttal, öltözők, mosdók is vannak. Mi valahogy úgy éreztük, hogy nincs olyan meleg, és a víz hőmérséklete sem annyira meleg, hogy ezt bevállaljuk, ezért tovább sétáltunk a tengerparton.

Elértünk a szabad fürdőhelyekhez is, ami kevésbé van kiépítve, de rendkívül látványos. Már-már odáig fajult a dolog, hogy majdnem bementem a vízbe, de a nehézkes áttözés visszatartott, ezért csak a lábáztatásig sikerült eljutni.

Eljött a tovább indulás ideje. Még egy utolsó tekintetet vettük Porto Moniz városkára és akkor vettünk észre egy rendkívül magasan futó szerpentint. Mondom Ilkának, hogy nem leétezik, hogy mi azon folytassuk tovább utunkat. Hát, de. Csodás panorámával tarkított szerpentine úton a tengerszintről 1500 méter fölé jutottunk.

Útközben még megálltunk Ribeira de Janela kilátóhelyén. Nagyon szép volt a kilátás az óceánra és a partvidékre.

Ezután ködben autóztunk tovább a Fanali misztikus babérerdőig. Itt egy nagyon érdekes helyet ismertünk meg. Babérerdőbe kerültünk, ami a világörökség része. A köd, hullámokban érkezett. Hol tiszta köd volt, hol eltűnt pillantok alatt. Az erdő melletti mezőn tehenek feküdtek békésen, simán túrták a fotózkodást. Egy nagyon nyugodt, békés helyet ismertünk meg a Laurisilva babérerdőben.

2025. január 14. Hajóút az Atlanti óceánon és delfinles, majd hazautazás

Hát sajnos ez a nap is elérkezett. Ezen a napon véget ért csodás Madeirai kirándulásunk. Vissza kell repülnünk a gyönyörű, kellemes, napos, mosolyt szájra csaló kora nyári időjárásból a csúnya, hideg depressziós, szétpolitizált Magyarországra.

Búcsúként a Wizzair jó későre, Madeirai helyi idő szerint 19²⁰-ra tette a visszaindulás idejét. Ezzel egyrészt jól kitolt velünk, mert Ferihegyre 01¹⁰-kor érkezünk meg, de jót is tett velünk, mert még egy plusz napot adott nekünk, amit megpróbáltunk kihasználni.

Reggel berámoltuk cuccainkat és 09⁰⁰-kor elhagytuk szállásunkat. Szép kényelmesen lesétáltunk a sétálóutcán keresztül a kikötőbe, ahol a táskáinkat letettük a Magic Dolpin utazásszervező bódéjába. Kimentünk a mólóra megnézni, hogy mennyire nyugodt a tenger. Voltak hullámok rendesen, de ez talán az alapértelmezett. Csodálatos, kellemesen meleg, napos idő volt. Alig vártuk a tíz órát, amikor is indult a katamarán hajónk a Cabo Girao irányába. Ígéreteik szerint delfint is láthatunk, ha egy kis szerencsénk van. Kifordult hajónk a kikötőből és már ott érzékeljük, hogy ez bizony nem egy tó, hanem az óceán. Egész nagy hullámok voltak, csak úgy billegett a hajó. Hosszú hullámlovaglás következett. Néha két méterese is lehettek a hullámok. Az egyik matróz körbe is járt megkérdezni az utasokat, hogy nincs-e tengeri betegségük. Végig mentünk a partvonal mentén, egyre beljebb kerültünk. A fedélzeten az egyik matróz folyamatosan távcsővel figyelte a vizet, keresvén a delfineket. A kapitány egyszer felhívta a figyelmet arra, hogy teknőseket lehet látni. Szerencsémre egy teknőst láttam néhány pillanatra.

A parttól kb.: 6 km távolságra lehettünk, amikor másik hajók közeledtek felénk. Hajónk lelassított, a kapitány bemondta, hogy delfinek jelentek meg. Az utasok nagyon izgatottan, csendben figyelték a vizet. A hullámok között szépen megjelent egy delfinraj. Meghatóan csodás pillanatok következtek. Legalább tíz percig úszkáltak a hajó mellett a delfinek. Gyönyörű szép pillanatok voltak. Lélegzet elállva hallgattuk, ahogy a víz fölé érve veszik a levegőt. Sajnos minden jónak egyszer vége szakad. A delfinek megunták az emberi társaságot és lemerültek a mélybe. az utasok tapssal köszönték meg a hajósoknak, hogy megajándékoztak minket életünk egyik legszebb élményével.

Hajónk az 580 méter magas függőleges szikla, a Cabo Girao fordult és egészen közel ment hozzá. Ilyen közről lehetett csak igazán érzékelni a szikla magasságát.

Elmentünk Camara de Lobos öble mellett, ahol előző napi utazásunkon Churchill-el fotózkodtunk. Majd szép lassan feltűnt Madeira fővárosa Funchal. Vízről ismertük fel a korábban már bejárt helyeket. Szép lassan kikötöttünk. Jó is hogy véget ért a hajókázás, mert az erős hullámzástól már nálunk is kezdtek jelentkezni a tengeribetegség nyomai. Szerencsére a szárazföldre lépve elmúltak a tünetek. A mai napon a legszebb időjárással ajándékozott meg minket a természet Madeira tartózkodásunk alatt. Elképzelni sem tudom, hogy mi lett volna egy szeles, a mai napinál sokkal hullámosabb tengeren.

Bementünk a 10-es elnevezésű gyorsétterembe ebédelni. Csodásan napos, kellemesen meleg időben jól esett a sör is.

A végállomásáról 15⁰⁰ órakor induló aerobusszal szándékoztunk kimenni a repülőtérre. Az elmondások szerint kell a végállomástól 10-15 perc, hogy a kikötőhöz érjen a busz. 15⁰⁵-kor a megálló közelében jártunk már, de akkor ment el a busz az orrunk előtt. a következő busz a leírások szerint

egy óra múlva jött volna. Szerencsénkre egy taxis beállt a buszmegállóba és hívta a repülőtérre tartó utasokat. Hatan ültünk be a kis mikrobuszba. Teljesen kényelmesen és gyorsan kijutottunk a Cristiano Ronaldo repülőtérre. Mivel rengeteg időnk volt sétáltunk a tengerparton. Egy kissé elhasznált lépcsőn le is sétáltunk közvetlenül az óceán partjára, ahol közel a parthoz egy hatalmas szikla volt. Félelmetes látvány volt, ahogy a sziklán a hullámok felcsapódnak.

Fájó szívvel kezdtünk búcsúzni Madeirától. Láttuk a Sao Laurento félszigetet és a Madeirához közeli lakatlan szigeteket.

Felsétáltunk a repülőtérre és átmentünk a biztonsági zónán. Ezután sokáig nézelődünk a repülőtér teraszán, ahol a leszállásokat, felszállásokat, utasok érkezését és reptéri munkálatokat nagyon jól lehetett látni.

Miután kiírták hányas kapunál történik a beszállás oda sétáltunk és nem túl nagy örömmel láttuk azt, hogy rengeteg utas szándékozik felszállni a gépre. Nem is volt a repülőgépen talán 2-3 szabad hely, teljesen telt ház volt. Ilyen hosszú, öt órás repülőúton bizony kényelmetlen az ennyire zsúfolt gépen utazni. Menetközben legalább egy órás turbulencia volt, vélhetően az Alpok fölött jártunk ekkor. Végre leszállt a gépünk Ferihegyen. A legutolsó beérkező gép volt a miénk, utána már nem volt kiírva beérkező gép csak reggelre.

Fél kettőre értünk ki az érkezési oldalról. Úgy döntöttünk, hogy nem tudjuk, illetve nem akarjuk a reptéren kivárni a 03⁴⁰-kor induló 200E buszt és a 04⁵⁰-kor Vác irányába induló első vonatot, ezért taxival jöttünk haza.

Fáradtan, boldogan, nagyon elégedetten érkeztünk haza, ahol Golyó a szomszéd kutyája nagy csaholással üdvözölt minket.

Reggel hóesésre ébredtünk, igazán éles volt a kontraszt.

